

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Ἑσωτερικοῦ
Ἑτησίαν δρ. 8.—
Ἑξάμηνος » 4,50
Τρίμηνος » 2,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ
Ἑτησίαν φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος » 5,50
Τρίμηνος » 3.—
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδὸς Εὐρυπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 19 Αὐγούστου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 38

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

— "Ὁχι, Πέγκροφ, ἀποκρίθηκε ὁ Χάρμπερτ, δὲν εἶνε καπνός, εἶνε μουστάρδα.
— "Ἄς εἶνε καὶ μουστάρδα, εἶπε ἀπογοητευμένος πάλι ὁ ναύτης· πρόσεξε ὁμῶς, παιδί μου, ἂν σοὺ τύχη καὶ καπνός, μὴ τὸν περιφρονήσης.

— "Ἐννοια σου καὶ καμμία μέρα θὰ βροῦμε! εἶπε ὁ Γεδεών Σπίλεττ.

— "Ἄ, μπράβο! ἐφώνηξε ὁ Πέγκροφ· λοιπὸν τὴν ἡμέρα ἐκείνη, θὰ πῶ πῶς δὲν μᾶς λείπει πια τίποτα στὸ νησί μας!

Τὰ διάφορα αὐτὰ φυτὰ ποὺ ξεριζώθηκαν ἐστὴν πυρόγῃ, κουβαλήθηκαν ἐστὴν πυρόγῃ, ὅπου ἔμεινε πάντα ὁ Κύριος Σμίθ, βυθισμένος ἐστὴς σκέψεις του.

Ὁ ρεπόρτερ, ὁ Χάρμπερτ καὶ ὁ ναύτης βγήκαν ἔτσι πολλὰς φορές, πότε στὴ δεξιά καὶ πότε στὴν ἀριστερά ὁχθῇ τῆς Εὐχαριστίας. Αὐτὴ ἦταν πρὸ ὁμαλῆς, ἐκείνη ὁμῶς πρὸ δασώδους. Ὁ μηχανικός, συμβουλευόμενος τὴν πυξίδα τῆς τσέπης, μπόρεσε νὰ ἐξακριβώσῃ, ὅτι ἡ διεύθυνσις τοῦ ποταμοῦ, τὸν ἀγκῶνα, ἦταν νοτιοδυτικὴ καὶ βορειοανατολική, γραμμὴ σχεδὸν εὐθεία, ποῦ εἶχε μᾶκρος τρία μίλλια. Πιθανώτατα ὁμῶς, ἡ διεύθυνσις αὐτὴ θάλλαζε πρὸς ἀπάνω ἢ Εὐχαριστία θὰ γύριζε βορειοδυτικὰ, πρὸς τὰ ριζοβούνια τοῦ Φραγκιλίνου, τοῦ μεγάλου βουνοῦ ποῦ τὴν

ἔτρεφε μὲ τὰ νερά του. Ἐκεῖ ἦταν ἡ πηγὴς.
Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὰς τῆς ἐκδρομῆς, ὁ Γεδεών Σπίλεττ κατάφερε νὰ πιάσῃ δυὸ «ἀλεκτροειδῆ» ζωντανά. Ἦταν κάτι κόττες μὲ μακρὰς μύτες, μὲ μεγάλους λαίμους, μὲ κοντὰς φτεροῦγες καὶ χωρὶς οὐρά. Ὁ Χάρμπερτ ἐσυμβούλευσε νὰ μὴ τῆς σφάξουν, ἀλλὰ νὰ τῆς φυλάξουν γιὰ τὴν μέλλουσα αὐλὴ τῆς ἀποικίας.

Ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ, τὰ τουφέκια ἦδὲν

εἶχαν μιλήσῃ. Κι' ὁ πρῶτος πυροβολισμὸς ποὺ ἐτάραξε τὴν ἡσυχίαν τοῦ Φκρ Οὐέστ, ἦταν ὅταν παρουσιάσθηκε μπροστά στοὺς κυνηγοὺς ἓνα ὄμορφο πουλί. Ὁ Πέγκροφ τὸ κτύπησε· ἀλλὰ σὰν νὰ τὸ μετάνοιωσε ἀμέσως ἐφώνηξε:

— Τὸ γνωρίζω!

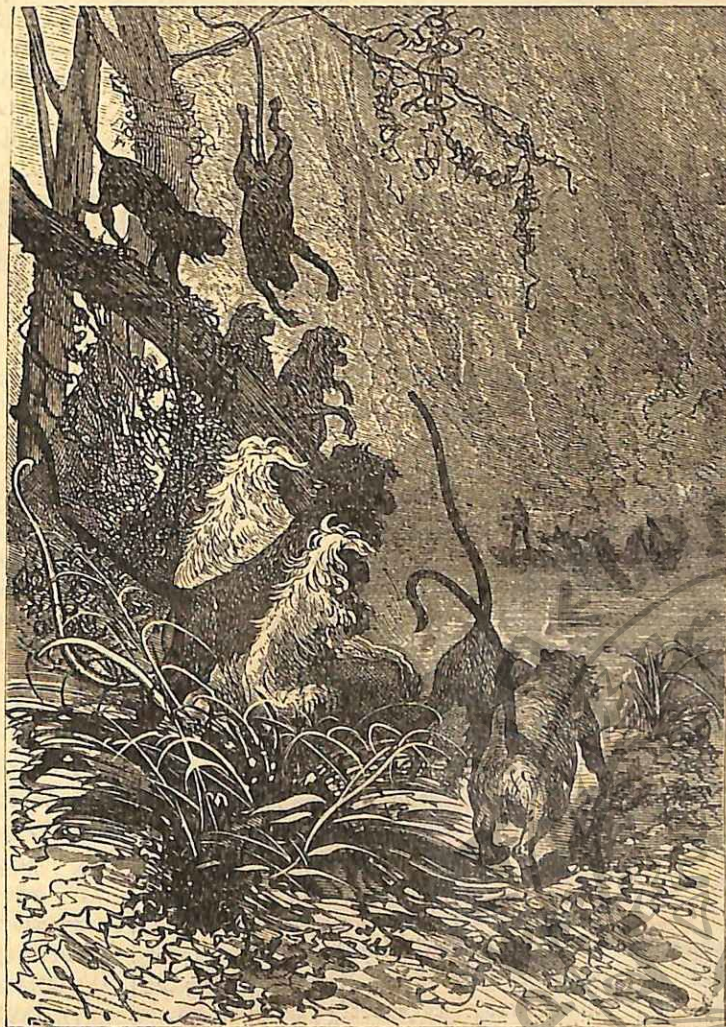
— Ποιὸ γνωρίζεις; ρώτησε ὁ Γεδεών Σπίλεττ.

— Νά, εἶνε τὸ πουλί ποῦ μᾶς ἔφυγε ἐστὴ πρώτη μας ἐκδρομῇ καὶ ποῦ δώσαμε τὸ ὄνομά του ἔς αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ δάσους.
— Ἀγαλλίδα! ἐφώνηξε ὁ Χάρμπερτ.

Πραγματικῶς, ἦταν μιὰ ἀγαλλίδα, μὲ σκληρὸ πτέρωμα ποὺ ἔλαμπε σα μετάλλιο. Τὰ σκάγια τοῦ Πέγκροφ τὸ ἔρριξαν κάτω κι' ὁ Τόπ τὸ κουβάλησε ἐστὴν πυρόγῃ, μαζί μὲ καμμιὰ δεκαρία ἀλλὰ πουλιά, διαφόρων εἰδῶν, πρὸ πάντων κάτι τσαλαπετεινοὺς, πολύχρωμους, μὲ ὠραῖα λοφία. Ὁ Χάρμπερτ τοὺς σκότωσε κι' ἐκαμάρωνε τὸ κυνήγι του, γιὰ τὴν πουλιά αὐτὰ τρώγονται καλλίτερα ἀπὸ τὴν ἀγαλλίδα, ποῦ τὸ κρέας τῆς εἶνε κάπως τραχύ. Ὁ Πέγκροφ ὁμῶς δὲν ἀκούγε τίποτα· εἶχε τὴν ἰδέαν πῶς αὐτὸς ἐσκότωσε «τὸν βασιλεῆ τῶν φαγωτίμων πουλιῶν».

Στῆς δέκα τὸ πρωῒ, ἡ πυρόγῃ ἐφθασε ἐπὶ τὸν δευτέρου ἀγκῶνα τῆς Εὐχαριστίας, πέντε μίλλια σχεδὸν ἀπὸ τὸ στόμιό τῆς. Σταμάτησαν καὶ βγήκαν ἐκεῖνο τὸ μέρος, γιὰ νὰ φάνε. Τὸ γεῦμά τους, ἐστὴ σκία μεγάλων ὠραίων δένδρων, βάσταξε μισὴ ὥρα.

Ὁ ποταμὸς εἶχε ἀκόμα πλῆθος ἐξήντα ὡς ἐβδομήντα πόδια καὶ βάθος πέντε

«Οἱ πίθηκοι ἐκώτταξαν τοὺς ἀποίκους...» (Σελ. 303 στ. α)

ως έξη. Ο μηχανικός είχε παρατηρήσει, ότι πολλά παραπόμενα εξόχγωναν το ρεύμα του, αλλά δεν ήταν παρ' όλην ρία, όπου δεν μπορούσε να ταξειδέψει ή πιρόγα. Όσο για το δάσος, άπλωνετο όσο έφθανε το μάτι. Άλλά πουθενά, ούτε στής κεντρικές λόγχμες, ούτε στή παρόχθια, ούτε στο μέρος που τώλεγαν Άγγαλλίδα, ούτε στο άλλο που τώλεγαν Φάρ- Ούεστ, πουθενά δεν έφάνη άνθρωπος ή έχνος ανθρώπου. Οί άποικοί δεν είδαν τίποτα ύποπτο κ' ήταν φανερό ότι ποτέ τσεκούρι ζυλοκόπου δεν είχε προσβάλει εκείνα τα δένδρα, ποτέ μηχανήρι δεν είχε κόψει εκείνους τους κισσούς, που άπλώνοντο από κορμό σε κορμό, ανάμεσα σε πυκνότερους θάμνους και σε ψήλα χορτάρια.

Αν πραγματικώς είχαν βγεί στο νησί τίποτε ναυαγοί, δεν θα είχαν βέβαια απομακρυνθεί ακόμη από την άκρογιαλιά, για να εισχωρήσουν στα δάση. Κάτω από εκείνα τα δένδρα, δεν θα εύρισκοντο βέβαια οί επίζωντες του ύποθετικού ναυαγίου. Γι' αυτό ο μηχανικός έδιόχετο κάπως να φθάσουν στή δυτική άκτὴ τῆς νήσου Λίγκολν, που θάπείχε, κατά τους λογαριασμούς του, πέντε μίλλια ακόμη.

Εξακολουθούσαν λοιπόν το ταξίδι με την πιρόγα και μολονότι ή εύχαριτία, με την διεύθυνσι που είχε τώρα, δεν έπήγαινε προς την άκρογιαλιά, αλλά μάλλον προς τον Φραγκλίνιο, απέφασαν να χωροῦν με την πιρόγα, όσο το πλοιάριό τους θα εύρισκε αρκετό νερό, για να πλέη στο ποτάμι. Έτσι από πολλούς κόπους θα έγλύτωναν άλλα και καιρό θα εκέρδιζαν, γιατί, αν ήθελαν να πάνε από το πυκνό δάσος, θάναγκάζοντο νανοίγουν δρόμο με το τσεκούρι.

Άλλά σε λίγο, το ρεύμα που τους πήγαινε, έλειψε, είτε γιατί κατέβηκε πάλι ή θάλασσα, —και πραγματικώς εκείνη την ώρα ήταν άμπωτις, —είτε γιατί σε τόσο άπόστασι από το στόμιο τῆς Εύχαριστίας, το σπρώξιμο τῆς θάλασσας δεν ήταν αισθητό. Έπρεπε λοιπόν να βάλλουν κουπίά. Ο Ναβ κι' ο Χάρμπερτ εκάθησαν στους πάγκους, ο Πέγκροφ στο τιμόνι, και το ταξίδι εξακολούθησε.

Το δάσος άρχισε τότε ν' άραιώνεται προς το μέρος του Φάρ-Ούεστ. Τα δένδρα ήταν κεί λιγώτερο συμπυκνωμένα και κάπου-κάπου έδλεπες και μερικά μοναχικά άλως δίσλου. Άλλά γι' αυτό άκριβώς ύψώνοντο γιγάντια, μεγαλοπρεπέστατα. Κ' έφθανε μόνο να τὰ ιδῇ ένας βοτανικός, για να προσδιορίση χωρίς διασταγμό τον παράλληλο που διέσχίζε την νήσου Λίγκολν.

Ευχαλπτο! έφώναξε ο Χάρμπερτ. Ήταν πραγματικώς από τα θαυμάσια εκείνα δένδρα, τους τελευταίους γίγαντες τῆς υπερτροφικής ζώνης, συγγενείς των ευκαλύπτων τῆς Αυστραλίας και τῆς Νέας Ζηλανδίας, χωρὶν δηλαδή που έ-

χουν το ίδιο πλάτος με την νήσο Λίγκολν. Μερικῶν το ύψος έφθανε τα διακόσια πόδια. Ο κορμός τους, στή βάση τους, είχε περίμετρο είκοσι πόδια κι' ο φλοιός τους, σκεπασμένος από δίκτυα ευδιαμέτρου ρετινιού, ήταν χονδρὸς πέντε δάκτυλα. Τίποτε ωραιότερο και περιεργότερο από τὰ πελώρια αυτά δείγματα τῆς οικογενείας των «μυρτοειδών», που το φύλλωμά τους παρουσιάζετο πλάγια στο φῶς κι' άφινε να φθάνουν ως το έδαφος ή ακτίνες του ήλιου!

Στῆς ρίζες των ευκαλύπτων, μία πυκνή, δροσερή γλόη έσχημάτιζε καταπράσινο τάπητα κι' από τους θάμνους ξεπετοῦσαν πουλάκια, που έλαμπαν στο φῶς σαν φτερωτοί λυγνίτες.

— Αὐτά εἶνε δένδρα! έφώναξε ο Νάβ' μὴ χρησιμοποιούν σε τίποτα!

— Δε βαρύνει! αποκρίθηκε ο Πέγκροφ. Υπάρχουν και στή δένδρα γίγαντες, όπως υπάρχουν και στους ανθρώπους. Μὰ οί γίγαντες δεν χρησιμοποιούν 'ς άλλο, παρά να τους εκθέτουν στή πανηγύρια, για να τους βλέπη ο κόσμος με μια δέκα.

— Δεν έχεις δίκιο, Πέγκροφ, είπε ο Γεδεών Σπίλεττ. Μου φαίνεται, ότι άρχισαν να χρησιμοποιούν και τον ευκαλύπτο στήν εδουουργία.

— Προσθέτω, είπε ο Χάρμπερτ, ότι τὰ δένδρα αυτά άνήκουν σε μία οικογένεια που έχει πολύ χρήσιμα μέλη. Εἶνε ή γκ ο υ γ ι α τ ῶ ν 'Ινδιών, που κάνουν τὰ γ κ ο υ γ ι α β ι α, ένα είδος αγγλάδια νοστιμώτατα' εἶνε ή γ α ρ υ φ α λ ι ά, που μᾶς δίνει το γ α ρ υ φ α λ ο (όχι το λουλούδι, αλλά το καρφάκι εκείνο που άρωματίζει φαγιά και γλυκίσματα) ή ρ ω δ ι α που κάνει τὰ ρώδια ή «ευγενία καουλιφλόρα», που από τους καρπούς της γίνεται ένα ωραίο κρασί' ο μύρτος «οὐγνι» που βγάζει ένα λαμπρό οινόπνευματώδες ποτό' ο μύρτος «καρυόφυλλος», που ο φλοιός του παρέχει ένα πολύτιμο άρωματικό σαν την κανέλλα ή «ευγενία πεπερί», που μᾶς δίνει το πιπέρι τῆς Τζαμάικας ή κοινή μυρτιά, που οί κόκκοι της αντικαθιστούν το κοινό πιπέρι' ο «ευρωστός ευκαλύπτος» που παράγει ένα είδος μ α ν ν α ς' ο «ευκαλύπτος τῆς Γουνάας» που ο χυμός του μεταβάλλεται με την ζύμωσι σε μύρτα και τέλος εἶνε όλα εκείνα τὰ δένδρα, τὰ γνωστά με το όνομα «ζωόδενδρα» ή «σιθρόζυλα», που άνήκουν επίσης στήν οικογένεια των «μυρτοειδών», —μεγάλη οικογένεια με σαρανταέξη γένη και χίλια τρακόσια είδη.

— Πάει καλά! είπε ο Πέγκροφ, αφού άκουσε με άπερίγραπτο καμάρι το μάθημα του Χάρμπερτ' βάζο στοίχημα όμως, ότι κανέν από αυτά τὰ είδη δεν εἶνε γίγαντες σαν αυτούς εδώ.

— Άλήθεια, Πέγκροφ.

— Βλέπεις λοιπόν τί δίκιο είχα που είπα, ότι οί γίγαντες δεν χρησιμεύουν σε τίποτα;

— Σ' αυτό άπατάται, Πέγκροφ, είπε τότε ο μηχανικός. Ίσαίτα, αυτοί οί γίγαντες ευκαλύπτοι, που μᾶς σκιάζουν τώρα, χρησιμεύουν σε κάτι τί.

— Δηλαδή σε τί;

— Ή ξυγιάζουν την χώρα που κατοικούμε. Εἴρετε πως τους λέγουν στήν Αυστραλία και στή Νέα Ζηλανδία;

— Όχι, κύριε Σμιθ.

— Τους λέγουν «πυρετόδενδρα».

— Γιατί φέρνουν πυρετούς;

— Όχι, αλλά γιατί τους διώχνουν.

— Αὐτό πρέπει να το σημειώσω! έφώναξε ο ρεπόρτερ.

— Να το σημειώσης, αγαπητέ μου Σπίλεττ. Φαίνεται, ότι ή παρουσία του ευκαλύπτου άρκεῖ για να εξουδετερώνητὰ έλώδη μιάσματα. Έδοκίμασάν το φυσικό αυτό προφυλακτικό σε πολλά μέρη τῆς μεσημβρινῆς Εὐρώπης και τῆς βορείου Αμερικῆς, όπου το έδαφος ήταν άθυγιαίνότατο και είδαν γρήγορα την ύγιεινή κατάστασι των κατοίκων βελτιωμένη. «Όπου υπάρχουν δάση από αυτά τὰ μυρτοειδή, οί διαλείποντες πυρετοί εἶνε άγνωστοί. Αὐτό εἶνε άποδειγμένο και άποτελεῖ ευτύχημα για μᾶς τους άποίκους τῆς νήσου Λίγκολν.

— Μὰ τί τόπος! τί ευλογημένος τόπος!... έφώναξε ο Πέγκροφ. Τίποτα δεν του λείπει... εκτός...

— Κι' αυτό θα έλθῃ, Πέγκροφ, κι' αυτό θα βρεθῇ! αποκρίθηκε ο μηχανικός. Μόνο ἄς εξακολουθήσωμε το ταξίδι μας, όσο μπορεί να ταξειδέη ή πιρόγα.

Έτσι προχώρησαν ακόμα δύο μίλλια, μέσα σε μία χώρα σκεπασμένη ολο από ευκαλύπτους, που έφθαναν από δ'ω ως τῆς ὄχθης του ποταμού, κι' από κεί ως που έδλεπε το μάτι. Τώρα ή κοίτη τῆς Εύχαριστίας ήταν προγεμένη έδω κι' εκεί από μεγάλα χόρτα και από βραχάκια, που έδυσκόλευαν τον δρόμο τῆς πιρόγας. Ο Πέγκροφ έσπρωχνε μ' ένα κοντάρι. Άλλά και το βάθος του νερού λιγώστευε ολοένα κι' έπλησίαζε ή στιγμή που το πλοιάριο θα σταματοῦσε στα ρηχά.

Ο ήλιος έπλησίαζε να δύσῃ και στο έδαφος έπεφταν πελώριες ή σκιές των δένδρων. Ο Κύρος Σμιθ, βλέπων ότι δεν ήταν δυνατό να φθάσουν εντός τῆς ἡμέρας στή δυτική άκτὴ του νησιού, αποφάσισε να σταθοῦν και να διανυκτερεύσουν στο μέρος εκείνο όπου, ελπίσει, περὶ θ' αναγκάζετο να σταθῇ κι' ή πιρόγα. Γιατί ελογάριαζε, ότι ή άκτὴ άπείχε ακόμη πέντε έξη μίλλια κ' ή άπόστασις ήταν αρκετά μεγάλη, για να την διανύσουν την νύκτα μέσα στα άγνωστα δάση.

Η πιρόγα εξακολουθούσε το δρόμο της. Το δάσος σιγά-σιγά εγίνετο πάλι πυκνὸ και μάλιστα εραίνετο τώρα πὺ κατοικημένο. Γιατί τὰ γυμνασμένα μάτια του αυτής διέκριναν άγέλες πιθήκων, που έτρεχαν μέσα στής λόγχμες. Κάποτε μάλιστα, δύο-τρία από αυτά τὰ ζῶα ήλθαν κ' εττάθησαν σε μικρή άπόστασι από την πιρόγα, κ' εκύτταζαν τους άποίκους χωρίς να φανερώνουν κανένα φόβο. Όλλεγες ότι, έπειδή έδλεπαν ανθρώπους για πρώτη φορά, δεν είχαν μάθη ακόμα να τους φοβούνται. Εὐκολο ήταν να σκοτώσουν τὰ τετραέγεια με τὰ τουφέκια. Ο Κύρος Σμιθ όμως άπαγόρευσε τον περιττό και ίσως επικίνδυνο αὐτὸν φόνο. Γιατί, καθώς τους εξήγησε, οί πίθηκοι ήταν πολλοί, δυνατό, εύνιητοι και άμα έξερεθίζοντο, μπορούσαν να πέσουν στο ποτάμι και να προσβάλουν την πιρόγα...

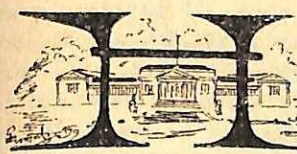
Μ' ἄλ' αὐτά, ή άπαγόρευσις δεν ενθουσίασε τον Πέγκροφ, γιατί ο ναύτης έδλεπε και τους πιθήκους σαν ζῶα «ραγώσιμα». Πραγματικώς, τὰ τετραέγεια που εἶνε αποκλειστικά φυτοφάγα, αποτελοῦν κυνήγι λαμπρό. Άλλά τί να γίνῃ! έπρεπε να υποταχθοῦν στον άρχηγό, που δεν έννοῦσε να κινδυνεύσουν, ούτε να ξεδεύσουν πολεμοφόδια, για να φᾶνε κρέας πιθήκου, αφού είχαν άλλα τρόφιμα άφθονα.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΦΟΒΕΡΗ

πυκαία, που καταδρόχισε τὰ δύο τρίτα τῆς Θεσσαλονίκης μας, δεν έσεδάσθηκε ούτε τον Άγιο Δημήτριο. Από την παληά αυτή βυζαντινή εκκλησία, το περίφημο χριστιανικό μνημεῖο που έζησε σχεδόν άπείρακτο δώδεκα αἰώνες, δεν άπομένουν σήμερα παρά λίγες μαυρισμένες κολόννες. Όλο τάλλο οικόδομημα, με τὰ στολίδια του, τῆς εἰκόνης του, τὰ μωσαϊκά του, εἴγινε στάκτη. Όταν συλλογίζεται κανείς, ότι έζησαν χιλιάδες άνθρωποι έχασαν σε μία στιγμή, ότι είχαν κι' άπομέναν γυμνοί, άττε-γοί, δυστυχισμένοι, δεν μπορεί βέβαια να πολυκλαίῃ μια παληά εκκλησιά. Και όμως ή καταστροφή του Αγίου Δημητρίου τῆς Θεσσαλονίκης εἶνε μία μεγάλη άπώλεια! Εγὼ μάλιστα την αίσθανθηκα ακόμη βαθύτερα, γιατί ή εἴδησις μου ήλθε άκριβώς σε μία στιγμή, που παρασυλλογίζομουν το πανσεβάσμιο

χριστιανικό μνημεῖο. Άλλά συγχρόνως βρήκα και κάποια παρηγοριά... Τὴν προηγούμενη ἡμέρα, στο Θέατρο τῆς Μαρίας Κοτοπούλη, μαζί με λίγους εκλεκτούς φίλους, είχ' άκούση τον κ. Πλάτωνα Ροδοκανάκη, που διάβαζε για πρώτη φορά στους ήθοποιούς το καινούργιο του έργο, τον «Άγιο Δημήτριο».

Εἶνε ένα τρίπρακτο «μυστήριο», —ένα θρησκευτικό δηλαδή δράμα, γιατί «μυστήριο» τώλεγαν τον μεσαιώνα, καθώς ξέρετε κι' από την ιστορία τῆς Νινέτας, —που ο ποιητής μας το ένεπνεύσθη φέτος στή Θεσσαλονίκη, ρεμβάζων μπροστὰ στὰ μωσαϊκά τῆς παληῆς Εκκλησίας του Αγίου. Ένας άλλος δεν θα ένεπνεύετο τέτοις θρησκευτικὸς έργο. Άλλά ο κ. Ροδοκανάκης εἶνε και ποιητής και βυζαντινολόγος. Ξέρει όσο λίγος στήν Ελλάδα τὰ ιστορικά μας, τὰ μεσαιωνικά μας, τὰ εκκλησιαστικά μας. Και μέσα στήν επιβλητική εκείνη εκκλησιά, την στοιχειωμένη από τῆς παλαιάς γνώσεως, κατάρθωσε ναυαπλάση και να ζωντανέψῃ ὅλη τὴ ζωὴ κι' ὅλο το μαρτύριο του νεοροῦ κι' ωραίου εκείνου Δημητρίου. Έτσι έγραψε το δράμα του, το «μυστήριό» του, έξοχο έργο, εμπνευσμένο και καλοκαμωμένο, αληθινὸ μνημεῖο κι' αὐτό που υπορεῖ, για την Τέχνη, νάξίζῃ, ὅσο σχεδὸν και ή παληά εκκλησία που κἀνε...

Αὐτὸ συλλογίσθηκα, ὕστερα που έμαθα την καταστροφή της. Και στή λύπη μου, αὐτὸ ήταν ή κάποια παρηγοριά. Μου φάνηκε, ότι το ποιητικὸ μνημεῖο αντικαθιστοῦσε τρόπον τινὰ το αρχιτεκτονικὸ και ότι ή Έλληνική Τέχνη, αν δεν θα έχη πιά τον Άγιο Δημήτριο τῆς Θεσσαλονίκης, θα έχη τοῦλάχιστο τον «Άγιο Δημήτριο» του κ. Ροδοκανάκη. Και το ποίημα, ξέρετε, το έργο τῆς Τέχνης του Λόγου, δεν κινδυνεύει να χαθῇ ποτέ από πυρκαϊά, ὅπως μία εκκλησιά, μία ζωγραφιά, ένα άγαλμα, τὰ έργα γενικά τῆς Εἰκαστικής Τέχνης, που τόσοι κινδυνὸι τάπειλοῦν, ὅσο καλά κι' αν εἶνε φυλαγμένα. Άλήθεια! τί μᾶς δείχνει σήμερα τὴ μεγαλοφυΐα του 'Ι-κτινίου, του Φειδία, του Προξίτη; λίγα εἴρεπια. Τί μᾶς δείχνει σήμερα την τέχνη του Απελλῆ και του Παρράσιου; λίγα αντίγραφα φανταστικά και κάποιες περιγραφές. Έχουμε όμως άτόφια, άκέραια, άριστουργήματα του Όμήρου, του Αισχύλου, του Σοφοκλή, του Αριστοφάνη. Αὐτὰ σώθηκαν, μολονότι πρωτοφάνηκαν σε καιρούς που δεν ήταν γνωστή ή τυπογραφία. Άλλά τώρα, μετά την έφευρεσι του Γουτεμβέργιου, κανένα φιλολογικὸ μνημεῖο δεν μπορεί να χαθῇ.

Έννοεῖται, ότι για να κάμω τέτοιες σκέψεις, πρέπει να έχω κάμω τέτοιες παλὺ τον «Άγιο Δημήτριο» του κ. Ροδοκανάκη, Ώ, ναί, αὐτὸ τομολογῶ. Μου φάνηκε ένα θαυμάσιο δραματικὸ ποίημα, που αναπαριστάνει ὄχι μόνο τὴ ζωὴ και τὸ μαρτύριο του Αγίου Δημητρίου, αλλά και ὁλόκληρη την εποχή του, —την εποχή εκείνη τῆς πάλης μεταξύ του νεογέννητου Χριστιανισμοῦ και τῆς Εἰδωλοκρατίας που ξεψυχοῦσε, την εποχή των άγρίων διωγμῶν του αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ. Ο Άγιος Δημήτριος, ένας ωραίος νέος, δυνατός και πλούσιος, τοπάρχης προητέρα του 'Ιλλυριοῦ, —όχι ὅμως και πολεμιστῆς κα βαλ λ ά ρ η ς, ὅπως τον θέλει ή Χριστιανική παράδοσις, — φίλος του Καίσαρος Γαλερίου, θανατώνεται μαρτυρικά στή Θεσσαλονίκη, έπειδή, πιστός στή νέα του θρησκεία, φωτισμένος από τὴ διδασκαλία του Χριστοῦ, δεν έννοεῖ να προσφέρῃ με σεβασμὸ μία θυσία στον 'Ηραίοτο. Στο τέλος, ὅταν έρχεται πιά στον τόπο του μαρτυρίου και ή γρηᾷ μητέρα του, για να τον ικετεύσῃ να ένδῶσῃ, εἶνε μία μεγάλη δραματική σκηνή, πολὺ μεγάλη, μεγαλότερη από κάθε άλλη, που εἰγράφηκε από νεώτερο Έλληνα δραματικό...

Γενικά, μου φαίνεται ὅτι ὕστερ' από την «Φύττα» του Βερναρδάκη, δεν εφάνηκε ἑλληνικὸ ιστοριοθηρητικὸ δράμα με περισσότερη σημασία κ' επιβολή. Κι' ο «Άγιος Δημήτριος» εἶνε τόσο μελετημένο, ἄλλ' ακόμη πὺ εμπευσμένο, πὺ ποιητικὸ και φυσικὸ πὺ μοντέρνο έργο από την «Φύττα». Εἶμαι βέβαιος, ότι θα κάμῃ μεγάλη εντύπωση μεθυσῇ πὺ ὅλα παρασταθῇ. Γι' αὐτὸ αἰσθάνομαι κάποια παρηγορία που έχασαμε την παληά εκκλησία. Οὔτε εἶνε υπερβολική ή ιδέα μου, αφού ο Κάρλαυλ λέει, ότι περισσότερο αξίζει για την Αγγλία μία τραγωδία του Σαίξπηρ από την άποικία των 'Ινδιών.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΠΕΤΡΑ ΚΑΙ ΠΗΛΙΝΟ ΑΓΑΛΜΑ

— Δέ μου λές, νάχῃς καλό Χτες ο' εγγώρισα πηλό. Καί ποιά Μοῖρα σ' έχει υψώσει, Μαγικά μεταμορφώσει;

— 'Ασ' τὴ Μοῖρα, πέτρα μου, ἄστη! Τὸ Τεχνίτη μου τοῦ πλάστη Τάναχτιμῆτα τὰ χέρια Μ' έχουν πλάσει κόρη αἰθέρια.

Χάρι παίρνει και το άγαθὸ, Φτάνει εκείνος να το πλάθῃ. Κι' δὲτ' ή σμίλη του σμιλεῖ Πάντα ζῇ και βασιλεύει!..

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

(Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Ἄλλὰ ξαναγύρισε στήν πραγματικότητα κ' ἐξακολούθησε:

— Εἶνε κάτω ἕνα μικρὸ γραφεῖο, ποῦ τάχαπὼ πολὺ. Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ πάρης, καὶ θὰ μοῦ κάμης τὴ χάρι νὰ τὸ προσέξῃς. μὴν πάθῃ τίποτα... Θὰ σοῦ τὸ δείξουν. Εἶνε τὸ γραφεῖο ποῦ ἔγραφα, ὅταν ἤμουν καλά...

— Ὅταν εἴσθε καλά; ρώτησε μὲ συμπάθεια ὁ Πετράκης· εἴσθε λοιπὸν ἀρρωστή;

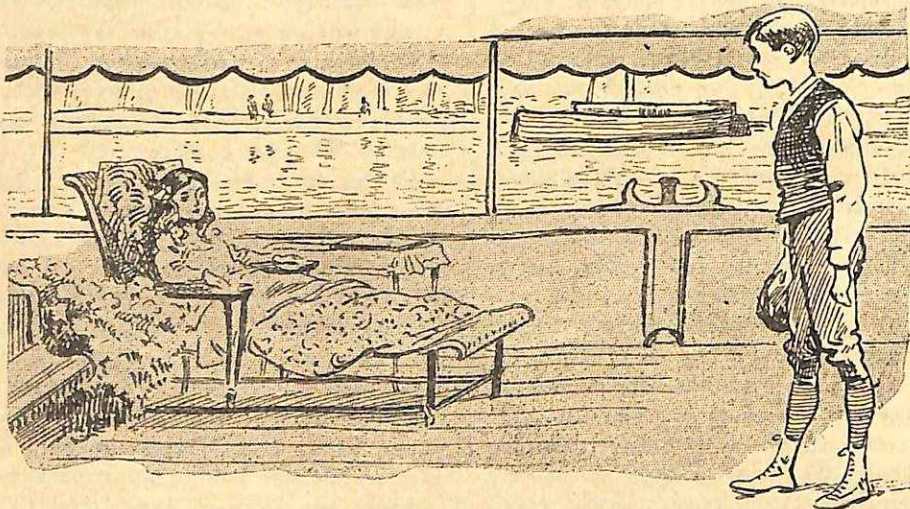
— Ναί, πολὺ, ἀποκρίθηκε κείνη μ' ἕνα στεναγμό. Οἱ γιανοὶ ἐσύστησαν νὰ εἶμαι πάντα στὸ ὄπαιθρο, στὸν καθαρὸ ἀέρα. Γι' αὐτὸ ὁ μπαμπᾶς ἀγόρασε αὐτὴ τὴ θαλαμῆγόν. ἤλθαμε ἀπὸ τὴ Βρετανίαν, ὅπου περάσαμε τὸ καλοκαίρι. Ἀπὸ καὶ πήγαμε στήν ἀκτὴ τῆς Χάβρης, μπήκαμε στὸ Σηκουάνα καὶ

πεῖτα ὁ Πετράκης κατέβηκε μὲ τοὺς ἄλλους στὸ σαλόνι, γιὰ νὰ κάμῃ τὴν ἐργασία του.

Τὴν ἄλλη μέρα ξαναπῆγε στὴ θαλαμῆγόν, καὶ τὴν ἄλλη... Μία ἐβδομάδα σχεδὸν ἐβάσταξε τὸ κουβάλημα τῶν παλῶν καὶ τῶν καινούργιων ἐπίπλων. Ἀλλὰ ποτὲ ἡ Βιολέττα δὲν τὸν ἄφινε νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ τοῦ πῇ λίγα λόγια. Εἶχε αἰσθανθῇ ξαφνικὰ μὴν μεγάλη συμπάθεια γιὰ τὸ καλὸ καὶ δυστυχισμένον ἀγόρι.

Στὸν πατέρα της μίλουσε γι' αὐτὸ μ' ἐνθουσιασμό.

— Δὲν ξέρετε, μπαμπᾶ, τοῦ ἔλεγε, τί καλὸ καὶ καλοαναθεωρημένον παιδί ποῦ εἶναι! Μοῦ λέει ἕνα σωρὸν πράγματα ποῦ μ' ἐνδιαφέρουν πολὺ. Ὅτι περιγράφει αὐτὸ τὸ παιδί, τὸ βλέπεις μπροστά σου ζωντανό. Σὰς βεβαιῶ ὅτι ξεχνῶ τὴν ἀρρώστειά μου καὶ πονῶ λιγώτερο, ὅταν τὸν ἀκούω. Μπαμπᾶ, δὲν θὰ μείνουμε ἀκόμα στὸ Παρίσι ὅκτὼ μέρες;

— Εἴσθε λοιπὸν ἀρρωστή;... (Σελ. 304, στ. α')

φθάσαμε στὸ Παρίσι. Μὰ θὰ ξαναφύγωμε. Πρέπει νὰ πάω στὴ Μαδέρα, ὅς ἕνα νησί, ποῦ τὸ κλίμα του, φαίνεται, εἶνε θαυμάσιο.

Ἵστερα, ἀφοῦ ἐδίστασε λίγες στιγμές, ἐπρόσθεσε:

— Μὰ σύ, τόσο μικρὸ παιδί, ἐργάζεσαι ἀπὸ τώρα;

Ξεθαρσύνθηκε τότε ὁ Πετράκης καὶ τῆς διηγήθηκε τὴν ὁδύσειά του.

Ἦθελε προπάντων νὰ τῆς ἐξηγήσῃ ὅτι δὲν ἦταν κανένα παιδί τοῦ δρόμου, ἀλλ' ἀπὸ σπῆτι, ἀπ' ὅπου ὅμως τὸν εἶχαν πετάξῃ ἔξω, ὅπως ἕν ἀφτέρωτο πουλάκι ἀπ' τὴ φωλιά του.

Ἡ μικρὴ Βιολέττα Λακρουᾶ ἀκούσε ὅλη τὴ διήγησιν μὲ τὸ ζωηρότερον ἐνδιαφέρον.

— Ἀχ, ἔκαμε στὸ τέλος πῶς ἤθελα νὰ βρῇς γρήγορα τὸν πατέρα σου! Σοῦ τὸ εὐχόμαι μ' ὅλη μου τὴ καρδιά! Μίλησαν ἔτσι λίγες στιγμές. Ἐ-

Κάμε μου τὴ χάρι νὰ ἐπιτρέψῃς στὸν Πετράκη νὰ ἐρχεται νὰ μιλῶμε. Θὰ εὐχαριστηθῶ πάρα πολὺ.

Ὁ κ. Λακρουᾶ ἐδίστασε λιγάκι. Πῶς ἦταν δυνατό νὰ φῇν μὲ τὴν κόρη του ἕνα παιδί ἄγνωστο, ποῦ ἐπιτέλους δὲν ἦταν παρὰ ἕνας μικρὸς ἀχθοφόρος; Ἐν τούτοις κάθε ἐπιθυμία, κάθε ἰδιότητα τῆς ἀρρωστής Βιολέττας ἦταν γιὰ τὸν πατέρα της ἱερή. Κι' ὑποχώρησε καὶ ὅς αὐτὴν, ὅπως ὑπχωροῦσε σὲ ὅλες. Μόνο ποῦ ὑποσχέθηκε στὸν ἑαυτὸν νὰ προσέχῃ καλά καὶ νὰ ἐπιβλέπῃ ἀπὸ κοντὰ τὸν μικρὸ ξένο, ποῦ ἡ κόρη του ἐπέμενε νὰ κάμῃ φίλο καὶ σύντροφο.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Πετράκης, ποῦ ποτὲ βέβαια δὲν ἐπερίμενε τόση εὐτυχία, προσεκληθῇ ν' ἀναλάβῃ τὰ καινούργια του καθήκοντα.

Ἐπειδὴ ὅμως τὰ ρούχα του ἦταν παλῆ, ἡ κυρία Λακρουᾶ ἀνέλαβε νὰ

τὸν ντύσῃ. Τοῦ ἀγόρασε λοιπὸν ἕνα κομψὸ κουστουμάκι ἀπὸ τσόχα μπλέ, καινούργια παπούτσια, ἕνα καπελλάκι, κάλτσες, ὠραῖα ἐσώρουχα. Κ' ἔτσι ντυμένος, μεταμορφωμένος, ὁ φίλος μας κρατοῦσε τώρα συντροφιά τῆς Βιολέττας στὸ κατάστημα τῆς «Ἀριάνης».

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Λακρουᾶ συνήθιζαν νὰ τρῶν στὸ σαλονάκι ποῦ ἦταν κάτω, στὸ κέντρο τοῦ μικροῦ βαποριοῦ. Ἀνέβαν ὅμως στὸ κατάστημα ὅτι ἦταν γιὰ τὴ Βιολέττα κ' ἡ μικρὴ ἀρρωστή ἐμοιράζετο μὲ τὸν Πετράκη τῆς λιχουδιῆς της.

Περνοῦσαν ὠραῖα. Ὁ Πετράκης διηγεῖτο στὴν Βιολέττα ἱστορίες, ἐπινοοῦσε γι' αὐτὴν παιχνίδια καὶ τῆς ἔκανε ἕνα σωρὸν πράγματα, ἀνθρώπους, ἄνθη, ζῶα, σπιτάκια κλπ. ἀπὸ χαρτί. Εἶχε φαντασθῇ μὴ ὀλάκαιρη οἰκογένεια Παραδρυμένων, ποῦ τὰ μέλη της, καμωμένα ἀπὸ καρτόνι, ἔρθασαν τάχα ἀπὸ τὴν ἐπαρχία στὸ Παρίσι καὶ εἶχαν τῆς πρὸ ἀστεῖες καὶ ἀφάνταστες περιπέτειες. Ἐπειτα τῆς παρίστανε ταυρομαχίες, κοκορομαχίες, σκηνὲς ἀποκρηάτικες, χαρτοπολέμους, χιονοπολέμους καὶ ὅτι ἄλλο φαντασθῇτε.

Τὸ γέλιο τῆς Βιολέττας, ποῦ εἶχε ν' ἀκουσθῇ πολὺν καιρὸ, ἀντηχοῦσε τώρα στὴ θαλαμῆγόν καὶ οἱ γονεῖς τῆς ἄλλαν χαρούμενες ματιές. Τοὺς ἐφάνετο, ὅτι ἡ ἀγαπημένη τους κόρη εἶχε σωθῇ τώρα ποῦ ἐπανήρχετο ἡ παλιὰ της εὐθυμία καὶ ζωηρότης.

Πέρασαν ἔτσι ὅκτὼ μέρες, ἡ γλυκύτερες βέβαια ἀπ' ὅσες εἶχεν ἰδῇ ὁ Πετράκης, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἐσυγε ἀπὸ τὸ σπῆτι του. Ἡ Βιολέττα ἦταν εὐτυχισμένη κοντὰ του, ἀλλὰ συνεμερίζετο τὴ λύπη τοῦ φίλου της καὶ τὸν παρηγοροῦσε. Ἡ μόνη της ἐπιθυμία ἦταν τώρα νὰ βρεθῇ ὁ κ. Μπερῶ. Κάθε φορὰ ποῦ περνοῦσε ἀπὸ κοντὰ τοὺς τὸ παρισινὸν βαποράκι, ὅτι παιχνίδι κι' ἂν ἔπαιζαν, τὸ ἄφιναν γιὰ νὰ τὸ κυττάξουν. Παρατηροῦσαν ἕνα-ἕνα τοὺς ἐπιβάτες του, ἔψαχναν μὲ τὰ βλέμματα ὅς ὅλα του τὰ μέρη. Ὁ Πετράκης εἶχε περιγράψῃ στὴ Βιολέττα τὸν πατέρα του, καὶ κάθε φορὰ ποῦ ἔβλεπε κανένα ἐπιβάτη νὰ μοιάζῃ μ' αὐτὴ τὴ περιγραφή, ἡ μικρὴ ἐφώναζε:

— Νὰ τοῦ, Πετράκη, νὰ τοῦ!

Ἀλλὰ ὁ Πετράκης κουνοῦσε τὸ κεφάλι του μελαγχολικά. Δὲν ἦταν ὁ πατέρας του! Πέρασαν τόσες ἡμέρες, χωρὶς νὰ φανῇ ὁ κ. Μπερῶ. Καμμιά ἐνδειξίς πιά, κανένα ἴχνος. Ἀπελπισία.

— Νὰ τοῦ, Πετράκη, νὰ τοῦ!

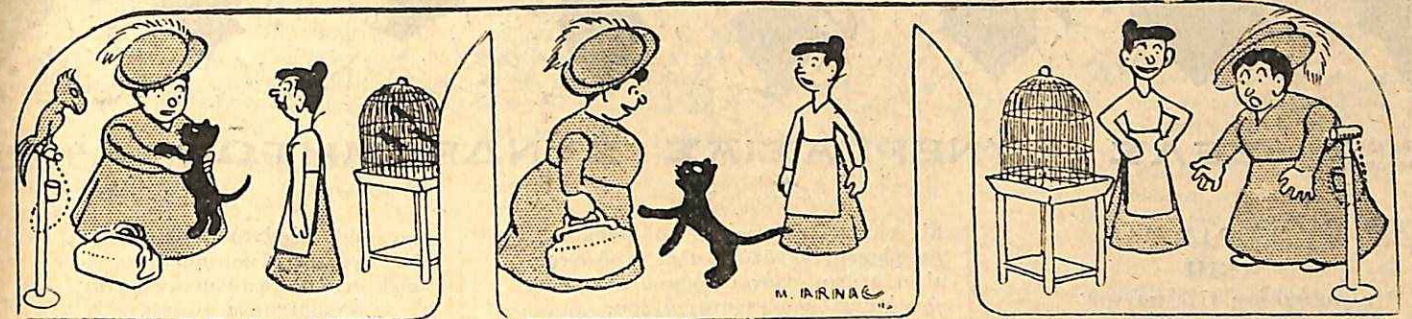
Ἄλλὰ ὁ Πετράκης κουνοῦσε τὸ κεφάλι του μελαγχολικά. Δὲν ἦταν ὁ πατέρας του! Πέρασαν τόσες ἡμέρες, χωρὶς νὰ φανῇ ὁ κ. Μπερῶ. Καμμιά ἐνδειξίς πιά, κανένα ἴχνος. Ἀπελπισία.

Ὁ Σεπτέμβριος ἐπλησίαζε στὸ τέλος του. Ὁ καιρὸς ἐχάλασε. Τὰ σύννεφα ἐσκέπαζαν τὸν οὐρανόν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΖΩΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΕΡΙΦΥΛΗΣ

Ἡ κυρία Ἐριφύλη εἶνε γιὰ ταξίδι. Μὲ μεγάλη τῆς λύπῃ δὲν μπορεῖ νὰ πάρῃ μαζί της τὰ ταγαπημένα της ζῶα· κράζει ὅμως τὴν ὑπηρετοῖά της Οὐρανίαν καὶ τῆς τὰ συνιστᾷ θερμῶς.

— Οὐρανίτσα μου, τῆς λέγει, τὸν παπαγάλο μου καὶ τὰ μάτια σου! τὴν Ψιφίνα μου καὶ τὰ μάτια σου! τὰ καναρίνια μου καὶ τὰ μάτια σου!

— Ἐννοία σας, κυρία! ἀπαντᾷ ἡ Οὐρανία θὰ τὰ νοιάζουμαι καὶ θὰ τὰ προσέχω.

Καὶ ἡ κυρία Ἐριφύλη φεύγει, ἡσυχὴ κι' ἀνῆσυχῃ μαζί.

Στὸ γυρισμό, ὁ πρῶτός της λόγος εἶνε γιὰ τὰ ταγαπημένα της ζῶα.

— Ἡ Ψιφίνα μου, ὁ Παπαγάλος μου; τὰ καναρίνια μου;

— Λαμπρά, κυρία!.. Δὲν τὰ ξέχασα οὐτε μὴ μέρη, οὐτε μὴ ὦρα, οὐτε μὴ στιγμή. Αἰωνίως τὰ εἶχα στὸ νοῦ μου. Μόνο ποῦ...

— Τί μόνο ποῦ;.. Λέγε γρήγορα καὶ

τροιάζω!.. φωνάζει ἡ κυρία Ἐριφύλη μὲ ἀνυπομονησία.

— Νά, κυρία, μόνον τὴν Ψιφίνα ξέχασα μὴ μέρη καί... τὴν ἄφισα νησιτικὴ.

— Ὁχ τὴν καϊμένη μου τὴ γατούλα! Καὶ ψόφησε...

— Ὁχι, κυρία. Εὐτυχῶς δὲν ἐψόφησε. Ἐφσγε ὅμως τὸν Παπαγάλο καὶ τὰ καναρίνια.

— ! ! !

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ο ΚΛΑΨΙΑΡΗΣ

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ὅταν ὁ Παυλάκης ἐξύπνησε τὸ πρῶτ' καὶ σκέφθηκε, ὅτι ἔπρεπε ν' ἀφίση τὸ ζεστὸ του κρεβάτάκι, ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ἐκλαψε ὕστερα ὅταν τοῦ ἔκαναν τὸ μπάνιο του, κι' ἔκλαψε πάλι ὅταν τὸν ἐντυσαν. Ἐκλαψε ὅταν τοῦ χτένισαν τὰ μαλλιά του, καὶ ὅταν ἤρε ἐπὶ τὸ φαί του δὲν ἦταν ἔτοιμο. Ἵστερα ἔκλαψε γιὰ τὸ γάλα του ἦταν πολὺ ζεστὸ, κι' ἀργότερα γιὰ τὴν ἦταν πολὺ κρύο. Ἐκλαψε γιὰ τὴν ἦταν πολὺ καλὴ κατὰ βάθος. Ἐπρεπε πάντοτε μαζί της ἕνα μεγάλο κουτί γεμάτο δῶρα γιὰ τὰ ἀνεψάκια της, τὰ ὅποια μόλις τὴν ἔβλεπαν ἔτρεχαν μὲ μεγάλη προθυμία νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ τ' ἀνοίξῃ.

Μὴ μέρη, ἡ θεία Νίτσα πῆγε νὰ τοὺς κἀν ἐπίσκεψιν. Φαινότανε πολὺ σοβαρὴ καὶ ἀκατάδεχτῃ, ἦταν ὅμως πολὺ καλὴ κατὰ βάθος. Ἐπρεπε πάντοτε μαζί της ἕνα μεγάλο κουτί γεμάτο δῶρα γιὰ τὰ ἀνεψάκια της, τὰ ὅποια μόλις τὴν ἔβλεπαν ἔτρεχαν μὲ μεγάλη προθυμία νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ τ' ἀνοίξῃ.

Μὴ μέρη, ἡ θεία Νίτσα πῆγε νὰ τοὺς κἀν ἐπίσκεψιν. Φαινότανε πολὺ σοβαρὴ καὶ ἀκατάδεχτῃ, ἦταν ὅμως πολὺ καλὴ κατὰ βάθος. Ἐπρεπε πάντοτε μαζί της ἕνα μεγάλο κουτί γεμάτο δῶρα γιὰ τὰ ἀνεψάκια της, τὰ ὅποια μόλις τὴν ἔβλεπαν ἔτρεχαν μὲ μεγάλη προθυμία νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ τ' ἀνοίξῃ.

Μὴ μέρη, ἡ θεία Νίτσα πῆγε νὰ τοὺς κἀν ἐπίσκεψιν. Φαινότανε πολὺ σοβαρὴ καὶ ἀκατάδεχτῃ, ἦταν ὅμως πολὺ καλὴ κατὰ βάθος. Ἐπρεπε πάντοτε μαζί της ἕνα μεγάλο κουτί γεμάτο δῶρα γιὰ τὰ ἀνεψάκια της, τὰ ὅποια μόλις τὴν ἔβλεπαν ἔτρεχαν μὲ μεγάλη προθυμία νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ τ' ἀνοίξῃ.

Μὴ μέρη, ἡ θεία Νίτσα πῆγε νὰ τοὺς κἀν ἐπίσκεψιν. Φαινότανε πολὺ σοβαρὴ καὶ ἀκατάδεχτῃ, ἦταν ὅμως πολὺ καλὴ κατὰ βάθος. Ἐπρεπε πάντοτε μαζί της ἕνα μεγάλο κουτί γεμάτο δῶρα γιὰ τὰ ἀνεψάκια της, τὰ ὅποια μόλις τὴν ἔβλεπαν ἔτρεχαν μὲ μεγάλη προθυμία νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ τ' ἀνοίξῃ.

Μὴ μέρη, ἡ θεία Νίτσα πῆγε νὰ τοὺς κἀν ἐπίσκεψιν. Φαινότανε πολὺ σοβαρὴ καὶ ἀκατάδεχτῃ, ἦταν ὅμως πολὺ καλὴ κατὰ βάθος. Ἐπρεπε πάντοτε μαζί της ἕνα μεγάλο κουτί γεμάτο δῶρα γιὰ τὰ ἀνεψάκια της, τὰ ὅποια μόλις τὴν ἔβλεπαν ἔτρεχαν μὲ μεγάλη προθυμία νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ τ' ἀνοίξῃ.

Μὴ μέρη, ἡ θεία Νίτσα πῆγε νὰ τοὺς κἀν ἐπίσκεψιν. Φαινότανε πολὺ σοβαρὴ καὶ ἀκατάδεχτῃ, ἦταν ὅμως πολὺ καλὴ κατὰ βάθος. Ἐπρεπε πάντοτε μαζί της ἕνα μεγάλο κουτί γεμάτο δῶρα γιὰ τὰ ἀνεψάκια της, τὰ ὅποια μόλις τὴν ἔβλεπαν ἔτρεχαν μὲ μεγάλη προθυμία νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ τ' ἀνοίξῃ.

Μὴ μέρη, ἡ θεία Νίτσα πῆγε νὰ τοὺς κἀν ἐπίσκεψιν. Φαινότανε πολὺ σοβαρὴ καὶ ἀκατάδεχτῃ, ἦταν ὅμως πολὺ καλὴ κατὰ βάθος. Ἐπρεπε πάντοτε μαζί της ἕνα μεγάλο κουτί γεμάτο δῶρα γιὰ τὰ ἀνεψάκια της, τὰ ὅποια μόλις τὴν ἔβλεπαν ἔτρεχαν μὲ μεγάλη προθυμία νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ τ' ἀνοίξῃ.

Μὴ μέρη, ἡ θεία Νίτσα πῆγε νὰ τοὺς κἀν ἐπίσκεψιν. Φαινότανε πολὺ σοβαρὴ καὶ ἀκατάδεχτῃ, ἦταν ὅμως πολὺ καλὴ κατὰ βάθος. Ἐπρεπε πάντοτε μαζί της ἕνα μεγάλο κουτί γεμάτο δῶρα γιὰ τὰ ἀνεψάκια της, τὰ ὅποια μόλις τὴν ἔβλεπαν ἔτρεχαν μὲ μεγάλη προθυμία νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ τ' ἀνοίξῃ.

Μὴ μέρη, ἡ θεία Νίτσα πῆγε νὰ τοὺς κἀν ἐπίσκεψιν. Φαινότανε πολὺ σοβαρὴ καὶ ἀκατάδεχτῃ, ἦταν ὅμως πολὺ καλὴ κατὰ βάθος. Ἐπρεπε πάντοτε μαζί της ἕνα μεγάλο κουτί γεμάτο δῶρα γιὰ τὰ ἀνεψάκια της, τὰ ὅποια μόλις τὴν ἔβλεπαν ἔτρεχαν μὲ μεγάλη προθυμία νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ τ' ἀνοίξῃ.

Μὴ μέρη, ἡ θεία Νίτσα πῆγε νὰ τοὺς κἀν ἐπίσκεψιν. Φαινότανε πολὺ σοβαρὴ καὶ ἀκατάδεχτῃ, ἦταν ὅμως πολὺ καλὴ κατὰ βάθος. Ἐπρεπε πάντοτε μαζί της ἕνα μεγάλο κουτί γεμάτο δῶρα γιὰ τὰ ἀνεψάκια της, τὰ ὅποια μόλις τὴν ἔβλεπαν ἔτρεχαν μὲ μεγάλη προθυμία νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ τ' ἀνοίξῃ.

Μὴ μέρη, ἡ θεία Νίτσα πῆγε νὰ τοὺς κἀν ἐπίσκεψιν. Φαινότανε πολὺ σοβαρὴ καὶ ἀκατάδεχτῃ, ἦταν ὅμως πολὺ καλὴ κατὰ βάθος. Ἐπρεπε πάντοτε μαζί της ἕνα μεγάλο κουτί γεμάτο δῶρα γιὰ τὰ ἀνεψάκια της, τὰ ὅποια μόλις τὴν ἔβλεπαν ἔτρεχαν μὲ μεγάλη προθυμία νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ τ' ἀνοίξῃ.

Μὴ μέρη, ἡ θεία Νίτσα πῆγε νὰ τοὺς κἀν ἐπίσκεψιν. Φαινότανε πολὺ σοβαρὴ καὶ ἀκατάδεχτῃ, ἦταν ὅμως πολὺ καλὴ κατὰ βάθος. Ἐπρεπε πάντοτε μαζί της ἕνα μεγάλο κουτί γεμάτο δῶρα γιὰ τὰ ἀνεψάκια της, τὰ ὅποια μόλις τὴν ἔβλεπαν ἔτρεχαν μὲ μεγάλη προθυμία νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ τ' ἀνοίξῃ.

Μὴ μέρη, ἡ θεία Νίτσα πῆγε νὰ τοὺς κἀν ἐπίσκεψιν. Φαινότανε πολὺ σοβαρὴ καὶ ἀκατάδεχτῃ, ἦταν ὅμως πολὺ καλὴ κατὰ βάθος. Ἐπρεπε πάντοτε μαζί της ἕνα μεγάλο κουτί γεμάτο δῶρα γιὰ τὰ ἀνεψάκια της, τὰ ὅποια μόλις τὴν ἔβλεπαν ἔτρεχαν μὲ μεγάλη προθυμία νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ τ' ἀνοίξῃ.

Μὴ μέρη, ἡ θεία Νίτσα πῆγε νὰ τοὺς κἀν ἐπίσκεψιν. Φαινότανε πολὺ σοβαρὴ καὶ ἀκατάδεχτῃ, ἦταν ὅμως πολὺ καλὴ κατὰ βάθος. Ἐπρεπε πάντοτε μαζί της ἕνα μεγάλο κουτί γεμάτο δῶρα γιὰ τὰ ἀνεψάκια της, τὰ ὅποια μόλις τὴν ἔβλεπαν ἔτρεχαν μὲ μεγάλη προθυμία νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ τ' ἀνοίξῃ.

Μὴ μέρη, ἡ θεία Νίτσα πῆγε νὰ τοὺς κἀν ἐπίσκεψιν. Φαινότανε πολὺ σοβαρὴ καὶ ἀκατάδεχτῃ, ἦταν ὅμως πολὺ καλὴ κατὰ βάθος. Ἐπρεπε πάντοτε μαζί της ἕνα μεγάλο κουτί γεμάτο δῶρα γιὰ τὰ ἀνεψάκια της, τὰ ὅποια μόλις τὴν ἔβλεπαν ἔτρεχαν μὲ μεγάλη προθυμία νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ τ' ἀνοίξῃ.

Μὴ μέρη, ἡ θεία Νίτσα πῆγε νὰ τοὺς κἀν ἐπίσκεψιν. Φαινότανε πολὺ σοβαρὴ καὶ ἀκατάδεχτῃ, ἦταν ὅμως πολὺ καλὴ κατὰ βάθος. Ἐπρεπε πάντοτε μαζί της ἕνα μεγάλο κουτί γεμάτο δῶρα γιὰ τὰ ἀνεψάκια της, τὰ ὅποια μόλις τὴν ἔβλεπαν ἔτρεχαν μὲ μεγάλη προθυμία νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ τ' ἀνοίξῃ.

Μὴ μέρη, ἡ θεία Νίτσα πῆγε νὰ τοὺς κἀν ἐπίσκεψιν. Φαινότανε πολὺ σοβαρὴ καὶ ἀκατάδεχτῃ, ἦταν ὅμως πολὺ καλὴ κατὰ βάθος. Ἐπρεπε πάντοτε μαζί της ἕνα μεγάλο κουτί γεμάτο δῶρα γιὰ τὰ ἀνεψάκια της, τὰ ὅποια μόλις τὴν ἔβλεπαν ἔτρεχαν μὲ μεγάλη προθυμία νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ τ' ἀνοίξῃ.

Μὴ μέρη, ἡ θεία Νίτσα πῆγε νὰ τοὺς κἀν ἐπίσκεψιν. Φαινότανε πολὺ σοβαρὴ καὶ ἀκατάδεχτῃ, ἦταν ὅμως πολὺ καλὴ κατὰ βάθος. Ἐπρεπε πάντοτε μαζί της ἕνα μεγάλο κουτί γεμάτο δῶρα γιὰ τὰ ἀνεψάκια της, τὰ ὅποια μόλις τὴν ἔβλεπαν ἔτρεχαν μὲ μεγάλη προθυμία νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ τ' ἀνοίξῃ.

Μὴ μέρη, ἡ θεία Νίτσα πῆγε νὰ τοὺς κἀν ἐπίσκεψιν. Φαινότανε πολὺ σοβαρὴ καὶ ἀκατάδεχτῃ, ἦταν ὅμως πολὺ καλὴ κατὰ βάθος. Ἐπρεπε πάντοτε μαζί της ἕνα μεγάλο κουτί γεμάτο δῶρα γιὰ τὰ ἀνεψάκια της, τὰ ὅποια μόλις τὴν ἔβλεπαν ἔτρεχαν μὲ μεγάλη προθυμία νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ τ' ἀνοίξῃ.

Μὴ μέρη, ἡ θεία Νίτσα πῆγε νὰ τοὺς κἀν ἐπίσκεψιν. Φαινότανε πολὺ σοβαρὴ καὶ ἀκατάδεχτῃ, ἦταν ὅμως πολὺ καλὴ κατὰ βάθος. Ἐπρεπε πάντοτε μαζί της ἕνα μεγάλο κουτί γεμάτο δῶρα γιὰ τὰ ἀνεψάκια της, τὰ ὅποια μόλις τὴν ἔβλεπαν ἔτρεχαν μὲ μεγάλη προθυμία νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ τ' ἀνοίξῃ.

Μὴ μέρη, ἡ θεία Νίτσα πῆγε νὰ τοὺς κἀν ἐπίσκεψιν. Φαινότανε πολὺ σοβαρὴ καὶ ἀκατάδεχτῃ, ἦταν ὅμως πολὺ καλὴ κατὰ βάθος. Ἐπρεπε πάντοτε μαζί της ἕνα μεγάλο κουτί γεμάτο δῶρα γιὰ τὰ ἀνεψάκια της, τὰ ὅποια μόλις τὴν ἔβλεπαν ἔτρεχαν μὲ μεγάλη προθυμία νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ τ' ἀνοίξῃ.

Μὴ μέρη, ἡ θεία Νίτσα πῆγε νὰ τοὺς κἀν ἐπίσκεψιν. Φαινότανε πολὺ σοβαρὴ καὶ ἀκατάδεχτῃ, ἦταν ὅμως πολὺ καλὴ κατὰ βάθος. Ἐπρεπε πάντοτε μαζί της ἕνα μεγάλο κουτί γεμάτο δῶρα γιὰ τὰ ἀνεψάκια της, τὰ ὅποια μόλις τὴν ἔβλεπαν ἔτρεχαν μὲ μεγάλη προθυμία νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ τ' ἀνοίξῃ.

Μὴ μέρη, ἡ θεία Νίτσα πῆγε νὰ τοὺς κἀν ἐπίσκεψιν. Φαινότανε πολὺ σοβαρὴ καὶ ἀκατάδεχτῃ, ἦταν ὅμως πολὺ καλὴ κατὰ βάθος. Ἐπρεπε πάντοτε μαζί της ἕνα μεγάλο κουτί γεμάτο δῶρα γιὰ τὰ ἀνεψάκια της, τὰ ὅποια μόλις τὴν ἔβλεπαν ἔτρεχαν μὲ μεγάλη προθυμία νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ τ' ἀνοίξῃ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

των και τους ευχαριστώ όλους; για τα καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αυτήν την εβδομάδα έλαβα τα εξής:
«Οι τρεις φίλοι». — «Από τα φαεινά». — «Ανεκδοτόν του πολέμου». κτλ. — «Διπρόσωποι». — «Η εφεύρεσις; το κ. Πολυμηχανισμός». — «Ο Μανιάς». — «Μετα το λουτρό». — «Καρδιά; απειλητική». — «Μαλλιαρός Καθαρυστικός». — «Ο Έβελοντς». — «Σκληρότης». — «Πολύ άσγιά». — Παίδ. Πνεύματα και διάφορα διὰ τού; Έβδ. Διαγωνισμοί.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ἢ ἀνανεούται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δε. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Ἀ ἀνήκουν εἰς ἀνόρητα, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Ρόδον τῆς Ἀνοίξεως, κ. (ΜΣ).

Ἀνανεώσεις ψευδώνυμων: Σύμβολον τῆς Ἐλευθερίας, κ. Τσελλή Ναυτοπούλα, κ. Ἐκπορητῆς τῆς Ἐπταλόφου, ἄ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλλάξουν: τὸ Ματωμένο Λάβαρο (0) μὲ Λευτεριά στοὺς Σκλάβους, Ξανθὸν Ποιμπόπουλον Ξανθὴν Γερμανοπούλαν — ὁ Ἄθως (0) μὲ Ξανθὴν Γερμανοπούλαν, Ἀτόμητην Ναυτοπούλαν, Μονοῖς, Μακροῖς — ἡ Μαργαρίτα τοῦ Ἀργού (0), μὲ Παγκόσμιο Ὀνειρο, Ἀνσοῦ τοῦ Ἀργού, Ἰδιότροπην, Κύνον — ἡ Θελασσία Αἰθα (0) μὲ Μανὸν, Νικητὴν τῆς Αὔριον — ὁ Ἕλλην τοῦ Ὀλύμπου (0) μὲ Ἀυτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου, Τυροῦδι τῆς Λευτεριάς — ἡ Ξανθὴ Μελαχροινούλα (0) μὲ Ξανθὴν Γερμανοπούλαν, Ἰδιότροπην, Λελέν — ὁ Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας (0) μὲ Νικητὴν τῆς Αὔριον, Βασιλεῖον τὸν Βουλγαροκτόνον, Παγκόσμιο Ὀνειρο, Τροισέγγονην, Κύνον, Μυγκέ, Ρέμβην — ὁ Κομικὸς Ἀριστοφάνης (0) μὲ Τιάκον, Ζινέτταν — τὸ Κάστρο τοῦ Ὀδυσσεύς (0) μὲ Παγκόσμιο Ὀνειρο, Ἡρώα τῆς Γραβιάς, Δοξασιμένο Εἰκοσιένα, Γερμανόπαιδα, «Ε».

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους; τῆς: Κωνστ. Καπ. (χαίρω πολὺ ἀλλὰ κινεῖν ἀπ' αὐτὰ τὰ ψευδώνυμα δὲν εἰσπορὶ νὰ σοὺ ἐγκρίνω) στείλε ἄλλα, μαζί μὲ 1 δρ. διὰ τὴν ἐγκρίνω) Δοξασιμένο Ρῆγον (ἔλαβ, ευχαριστῶ εἰς ποῖον φύλλον ἐδίδάσκεις αὐτὴν τὴν κριτικὴν καὶ διὰ ποῖον ἔργον; ὁ κ. Ξ. δὲν ἔχει ἰδεάν) **Μικρὸν Σουλιώτην** (καλὴ διὰσκέδασι!) **Μέλλοντα Δόκιμον** (καλὴν ἐπιτυχίαν λοιπὸν καὶ στὰς ἐξετάσεις; καὶ στὸ ἐξασπῶμα;) **Μικρὰ Ἀμαζὼνα** (ἔχει καλῶς) **Ἀνθος τοῦ Ἀργού** (ναί, στέλλε ὅσας νομίζεις ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ πηγαίνουν) **Ναυτάκι τοῦ Βοσπόρου** (θερμεῖον ἔστειλε) **Φωτογραφία ἐλήφθη** **Πλοῖσιον Φουκαράν** (ναί, δέχομαι) **Φυλλάδια ἔχω καὶ παραγγέλλει** **Χουσόφτερον Ἑλπίδα** (ἡ πρὸς κηρυχθῆ, ἀλλὰ τροποποιημένον) **Φαιδρόν** (δὲν ὑπάρχει 1 μεταξὺ τοῦ Χ καὶ τοῦ Γ ποὺ τὸ θρῆ- κες; μήπως εἶνε κημνὶ μουντζούρα στὸ φυλλά- διό σου; στὸ Ψαροκόκαλον πάντα ἡ μὲν λέξις ἀρχίζει ἀπὸ τὸ μεσαῖον τῆς ἁλῆς; ἅμα βλέπης; τοὺς ἀντερίσκους πᾶρα κάτω, εἶνε τυπογρ. λά-θος) **Γλυκειὰ Πατρίδα** (ἔλαβ) ἄλλα οἱ τόμοι τῆς δραχμῆς εἶνε οἱ ἐξῆς: 5, 7, 18, 19, 20, 21 καὶ 23 ὁ 8 ἐξητηλήθη κατὰ λάθος, εἰς τὸ 3δον φύλλον, ἀντὶ 18, μπῆκε 8) **Ἡρώα τοῦ Σουλλοῦ** (ἔλαβ, ευχαριστῶ) **εὐχόμεναι ἐπιτυχίαν στὸ Σύλλογόν σας** **Μικρὸν Ἀχαιοῦ** (ἔστειλε) **ναί, ἀφοῦ μπορῇ, γράφε μου μὲ μηχανή** **Ἀρ. Σ. καὶ Π. Γ. Φ.** (νὰ τὰς στείλετε) **Ἑλένην Η. Θ.** (καὶ οἱ τρίμηνοι συνδρομηταὶ ἔχουν δι- κείωμα ψευδωνύμου) **Ἐνδοξὸν Ὑδραν** (στεί- λε, εἶνε πάντα καιρός) **Ματωμένο Λάβαρο** (εἰς τ'

Ἀποτελέσματα, τὸ παλὸν ψευδώνυμον ἀντικατεστάθη μὲ τὸ νέον) **Ὀδράνιον Ἀστέρα** (τὰ ψευδώνυμα αὐτὰ εἶνε ἐλευθέρ, πρὸς τὸ παρόν) **ναί, ἀνεῖ ἀνα- γραμματισμοῦ** **Διαβόλου Κέφατο** (μ' αὐτὰ ὅλα τὰ πέρνω ἀπὸ ξένα περιοδικὰ πόσα παι- διὰ νομίζεις ὅτι τὰ λαμβάνουν; καὶ ἂν θρῆ- κανένα νὰ στείλῃ τὴν μεταφράσιν ὡς ἔργον τοῦ, δὲν ἔξ τὸ ἰδὸν ἄμεσως;) **Ἑνετικὸν Λέοντα** (πε- ριστικὴ ἐστειλε) **Ρόδον τῆς Ἀνοίξεως, Ξανθὴν Μελαχροινούλαν** κτλ.

Ναυτοῦντα Α', Ὑπερήφανο Ἑλληνόπου- λο, Βασιλέα τῶν Λασῶν, Π. Γ. Ρόρ. Ἀ- κτήν, Χαρ. Διαμαντ., Ἀυτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου, Θορίμβρον τοῦ Δικαίου (ἔλαβ) **εὐ- χαριστῶ**.

Κάστρο τοῦ Ὀδυσσεύς, Ἀγκάθι, Γ. Ι. Σκ., Ναυτάκι τοῦ Αἰγαίου, Κων. Δ. Ἐλευθ. Κομικὸν Ἀριστοφάνην, Μπομπόταν, Ἑλ- ληνικὸ Χῶμα, Δοξασιμένο Ἑλληνόπουλο, Ἡ- ρόδα τῆς Ἑλληνοπούλας, Ἑλληνα τοῦ Ὀλύμπου, Δοκὰ τῆς Σπάτης (ἔστειλε).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβ, μετὰ τὴν 14ην Αὐγούστου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχέ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 167ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12ης Νοεμβρίου

494. Λεξιγράφος

Παίρνω ἕνα ἀριθμό.
Σ' ἕνα μέρος τοῦ βιβλίου
Τεχνικὰ τὸν προσκολλῶ
Καὶ λουλοῦδι ποὺ εἰσδιάζει
Σχηματίζω στὸ λεπτό.

Ἐστάλη ὑπὸ Σπυρ. Π. Νικολαΐδου

495. Συλλαβόγραφος

Φθόγγο; μουσικὸς τὸ ἐν, Ἀριθμητικὸ τὸ ἄλλο.
Καὶ τὰ δύο τοὺς ἐνωμένζ
Κάνουν ἱερὸ, μεγάλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αὔριον

496. Μεταγραμματισμός

Διίστημον Ρωμαιοῦ
Ἀνέγραμμάτισα
Κι' ἀπὸ τοὺς Δώδεκα ἕνα
Σὺν ἐσχημάτισα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεσσηνιακῆς Ἀκτῆς

497. Πυράμις

+ Οἱ σταυροὶ γίνουσι; καρπός.
* + * = Ἡρόδοτος.
* * + * = Ἀγριον ζῶον.
* * * + * * = Ὑποζύγιον.
* * * * + * * * = Ἐκείνους.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κενταύρου

498. Ἐπιγραφή

Σ Ν Η Η Ο Α
Ι Ε Τ Σ Τ Υ
Ο Μ Τ Ι Ι Ο

Ζητεῖται ἡ ἀνάγκη; τῆς: Ἐπιγραφή; ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγνώστου

499—501. Ἀπρὸσδοκῆτα

1.—Τί διαφέρει ὁ ράπτης ἀπὸ τὸν κλέπτην;
2.—Διὰ τί θορίζουν τοὺς ἀγροῦς;
3.—Διὰ τί ἀγοράζομεν καινούργια ὑποδήματα;

Ἐστάλη ὑπὸ Στεφ. Ι. Μακρομηχανίου

502. Ἀπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέ- ξειν, ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν λέξημιν τῆς Ἑλλά-δος· τὰ δὲ τρίτα γράμματα μυστήριον:

1, Ζῶον δειλόν. 2, Θηρίον σπορτηγόν. 3, Σχῆμα γεωμετρικόν. 4, Υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως. 5, Θεός.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰω. Α. Λαουτάρη

503. Ἑλληνοσύμφωνον

εε - ηζ - α - ε - σω

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς

504. Γεῖφος

ΗΝ ἔπειτα; ε

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Ι. Ἰωαννοπούλου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΖ'—109]

Νεύτων, ἂν σ' εὖρω τί θὰ μοῦ δώσης;— Πτερὰ τῆς Νίκης, ποὺ μένεις;

Μικρὸς Σουλιώτης

[ΙΖ'—110]

Στὴν Δ' ἐρώτησή μου (φυλ. 32) ἀπαντή- σεις ἔλαβ ἀπὸ τοῦ: **Τιάκον, Δ. Δελα- κώτσον, Νικητὴν τῆς Αὔριον, Χουσόφτερον Ἑλπίδα, Ἀυτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου, Μι- κρὸν Ἀχαιοῦ, Λευτεριά στοὺς Σκλάβους, Ἑλικωνιάδα Παρθένον, Μαργαρίταν τοῦ Ἀργού, Νέαν Ἑλλάδα, Δ. Δήμιον, Κομο- κριτόρα, καὶ ἕνα χωρί; ὑπογραφή.**

Βροδεύτηκε ἡ ἀπάντησις τῆς Χουσόφτερος Ἑλπίδας.

Παγκόσμιο Ὀνειρο

[ΙΖ'—111]

Νεύτων, νομίζω σὲ βεβῆκα. Ἄν ἔλθῃς ἔλα- στὴν ἐξέδρα τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ, 24 πρ. νὰ τὰ ποῦμε.

Ἀτρώμωτος Πολεμιστῆς

[ΙΖ'—112]

Πτερὰ τῆς Νίκης, ὁ Μίμης; κολυμπῇ καλὴ- τερα ἢ ὁ Γιαννάκης; Ἀλεξόπουλος; Πέ- μα; ἂν ξέρῃς.

Νεύτων

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον ἐλήφθησαν ἀπὸ 9—14 Αὐγούστου

ΑΘΗΝΩΝ: Π. Ν. Καροῦτσος, Μ. Α. Θεογά- ρος, Δ. Ι. Ἀντωνίου, Χ. Α. Βασιλειάδης, Μ. Σ. Ρήγος, Μαρία Ι. Θεοδοσοπούλου, Ἀπ. Γ. Λου- λουδάκης. Ἀνδρ. Γεωργίου, Σ. Α. Κογκόπου- λος, Χρυσόλαμπης Ἀστήρ, Οὐδάνος Ἀστήρ, Ἰω. Μ. Καρτσούνης, Χ. Α. Ζέβας, Ἐπ. Κον- σταντινίδης, Ν. Α. Ντουφεζίδης, Νικ. Γ. Κου- τσοῦρης, Κ. Ρ. Δοῖνης, Σπ. Γ. Μπαμπάκος, Ι. Α. Ἀλεξόπουλος, Μ. Α. Δαμιράλης, Τερέζα Μεντινοῦ, Κλ. Δεμίτζης, Μέλλων Πρωθυπου- γός, Κούλα Δ. Κομνίτη, Ἰσπότης, Ν. Ι. Συ- φρακῆς, Ἀνδρ. Νόβακ, Ἀγλαΐα Φ. Κρίστη, Ἀχ. Μανιάνης.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ναυτόπαις, Π. Γ. Καραπάνος, Γ. Ι. Κυλάπης, Ν. Γ. Μουστακόπουλος, Γ. Ι. Καραντζῆς, Χρ. Παπαπάνος, Γ. Α. Παπαδάκης, Ἀθ. Κασάρας. Ἀπόστολος Διαπλάσεως, Εὐελ- πης Νέος, Β. Ι. Κυλάπης.

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Ἀρ. Ι. Σωτηρακόπουλος.

ΑΝΑΡΒΑΔΙΑΣ: Μ. Σινάνος.

ΒΟΛΟΥ: Ἀντ. Γεωργίου.

ΒΡΑΧΝΕΓΚΩΝ: Ἐμμ. Μύλλερ, Μαρία Με- σσηνέη, Τεμφιζόρη Οἰκονομίου, Νικόλα Ἀργυ- ροπούλου, Ρίττα Κάντζη, Ἀλεξ. Ἐφενταβελόνη, Χαρίκλεια Σακελλαρίου, Ἀφροδίτη Ζώρα, Τασία Οἰκονομίου.

ΒΡΕΣΘΑΙΝΩΝ: Μαρία Σταυρινοπούλου.

ΚΑΠΑΝΔΡΙΤΙΟΥ: Π. Γ. Φούφας, Ἀρ. Α. Σα- κελλαρίου.

ΛΑΡΙΣΗΣ: Ἑλλήν Π. Σάπια, Κίμων Π.

Σάπιας, Δημ. Ν. Βάνης

ΛΙΜΝΗΣ: Κ. Γ. Γυφτόδημος, Θάνας Γ. Γυ- φτόδημος, Μίμης Γ. Γυφτόδημος, Γ. Α. Ζαυιά- νος, Π. Γ. Ζαυιάκος.

ΜΕΛΙΣΣΑ: Ν. Α. Κονταράτος.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Γ. Σ. Καμπίτης.

ΠΑΤΡΩΝ: Ντίνος Β. Ἀντωνόπουλος, Δ. Π.

Καραντζῆς, Μαρία Γ. Βλαχάκη, Νέλλη Ι. Σο- φριανπούλου, Κωστούλα Παγαρωτοπούλου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀθηνά Κ. Καλαποδοπούλου, Δ.

Κ. Παπαδόπουλος, Ἰω. Π. Χαράμης, Θεοδ. Ἐπ. Κυριακίδης.

ΠΥΡΓΟΥ: Θεοδ. Κ. Εἰδης, Π. Σ. Σταυρό- πουλος.

ΡΕΘΥΜΝΗΣ: Μ. Ε. Ἀβάτζος.

ΣΑΒΒΑΝΩΝ: Πάσια, Γ. Καλλιμανοπούλου.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Ἀθ. Γ. Μαντζοπούλου, Κ. Α.

Ζαννόπουλος.

ΣΥΡΟΥ: Νεαρός Ἐφοπλιστής.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἀλ. Α. Κοτοπούλης.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἰερός Ἀγών, Τ. Θεοφρονιάτης.

ΧΑΝΙΩΝ: Γ. Σπ. Στυριδάκης.

ΧΑΡΑΚΟΠΗΟΥ: Ἑλλήν τοῦ Ὀλύμπου (δὲς)

ΨΑΧΝΩΝ: Γ. Γ. Ρουσόδημος, Θάνας Γ. Ρου- σόδημος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτὶδα καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἐξῆς τέσσαρες **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΑΡΙΝΗΣ** ἐν Ἀθήναις, **ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΖΑΝΙΑΚΟΣ**, ἐν Λίμνῃ Κ. Α. Α. **ΖΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ** ἐν Σπάρτῃ καὶ **ΔΗΜΟΣΘ. Π. ΚΑΡΑΝΤΖΗΣ** ἐν Πάτραις, οἱ ὅποιοι ἐνε- γράφασαν διὰ τοῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου.